

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו
 בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאונע שליט"א
 תלמידיו של מרן פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות הפגישה עם ה'

בחג השבועות אנו קוראים את מגלת רות, ואיננו
 במועד (רות רבא ב"ד): 'מגלה זו אה לא למאה, שיהיה
 ולא טהרה, ולא אסור, ולא הטר, ולמה נכתבה?
 ללמדנו כמה שקר טוב לגומלי חסדים', ונבא
 להתבונן במגלה זו.

במגלת רות אנו קוראים, שפאשר בעז פגש את
 הקוצרים, הוא ברך אותם בשם ה', ומכאן למדו
 ת"ל (ברכות 71), שהפוגש את חברו יכול לברכו
 בשם ה', וזאת משום שבדרך כלל כל הפעולות
 הנעשות בעולם הן על ידי שגני אדם נפגשים זה
 עם זה, וכמו שפתיב "היכלו
 שנים יחדו בלתי אנו נועדי",
 כלומר, שכל פעם ששנים
 הולכים יחדיו הוא בטביל
 היעד שהקב"ה יעד להם.

וכדי שלא יאמרו שהם
 עושים ופועלים את הדברים
 בעולם, לכן מיד כששנים
 נפגשים, הם מברכים זה
 את זה בשם ה', וכמו כן
 בימינו, שמברכים זה את

זה באמירת 'שלוש', גם זה הוא שם ה' (שפת יו),
 לומר שמה שהם נפגשו ועל הפעולות שיצאו
 בלחם הפגישה הזאת, אין זה אלא רק מאת ה'
 ויבחנו יתברך.

שדוך מאת ה'

כמו כן יש לחזק את אמונתנו ולדעת שגם כשאדם
 לא פוגש את חברו, גם זה מאת ה' שידע שלא
 טוב קעת שמה ופגשו זה את זה. וזה שפתיב:
'ויאמרו לקוצרים ה' עמכם', כשאדם נושא תפקיד
 כל שהוא, כגון שדוך או כל תפקיד אחר, הוא
 דומה ככה ל'קוצר' שמביא דברים לכדי מעשה,
 ועל כך אומר להם בעז ה' עמכם, כלומר, שרק
 ה' הוא זה שמביא לאדם את הדעת איך לקצר
 ולהביא דברים טובים לכדי מעשה.

והקוצרים עניו לו **'יתברך ה'**, ה' נתן להם בפה

לברך את בעז בשם ה' והברכה שהוא היה נזקק
 לה באותה עת היא לזכות בשדוך טוב, שהיה
 מתו לו ששים בניו וראוי שישא אשה וישאיר
 בנים בעולם שרם עלותו השמימה, ואכן, באותו
 יום הוא ראה שם את רות ושאל **"למי הנערה
 הזאת"**, והקוצרים זלזלו בה ואמרו: **"נערה מואביה
 היא השבה עם נעמי משדי מואב"**, ובעז לא העלה
 על דעתו שהיא תרצה להנשא אליו, עקב היותה
 נערה והוא זקן מפלג כבן שלש מאות שנה ריש"י
 דה"א ב"א, ובכל זאת עזר לה לשם חסד בלבד
 וכבד אותה מפני שהחזיקה לשעבר היתה נעמי
 שהיא קרובה משפחה ומן
 הראוי לכבד קרובי משפחה.

צביטה בלב

וכאשר רות ראתה שהוא
 מכבד אותה, התפללה
 ונפלה על פניה, כמו
 שפתיב: **"ותפל על פניה
 ותשתחו ארצה ותאמר אליו
 מדוע מצאתי חן בעיניך
 להפריני ואנכי נכריה"**, והוא
 השיב לה: **"הגד הגד לי כל אשר
 עשית... ותעזבי אביו ואמו וארץ מולדתך ותלכי אל
 עם אשר לא ידעת תמול שלשום"**, בעז העריך את
 זה שהיא עזבה את בית אביה עגלון מואב
 העשיר, ובאה לעם היהודי, אך על פי שאינו עם
 מכבד בעיני אמות העולם.

ורות השיבה לו: **"ואנכי לא אהיה כאחת שפחה"**,
 ובאר רש"י: **"אני חשבה קאחת מן השפחות
 שלך"**, הינו, שמרב שהעריכה את מעלתו של
 בעז הנצדיק, אחזה עצמה שאינה ראויה אפילו
 להיות שפחה, ובעז צבט לה מעט שעורים,
 כמו שנאמר: **"ויצבט לה קל"** ואמרו ת"ל (רות
 רבה ה"ו), שאלו הנה יודע שהדבר יהיה קטוב
 במגלה, הנה נתן לה עגלות מפסזמות, ולפי
 האמור אפשר לפרש שהלשון **"ויצבט"** שפאמרה
 כאן, מרמזת שלאחר מכן לבו **"נצבט"** מן
 שלא נתן לה יותר ממועט החטים שנתן לה.

מתיקות הניסים

מכתבים למערכת

נס מתחולל בכביש

שלום וברכה, ברצוני לפרסם נס עצום שעשה
 אתי ה' יתברך כדי לקיים את דברי דוד מלך
 ישראל **"אספרה שמך לאחי בתוך קהל אהלקה"**.

בחלק משעות היום אני עובד במקצועי כטכנאי
 למוצרי חשמל, לפני כשנה תרמתי מכונה חשוכה
 למוסדות קדושים של בני תורה, שגסי משמש שם
 כאחד מהמתארים. לפני כשבועיים ספר לי גסי, כי
 המכונה שתרמתי משמשת את המוסדות ומעילה
 להם רבות, הדבר שמח אותי מאד, ובהרחבת
 הדעת שהייתי לי מקה אמרתי לו שאני אתרם
 מכונה נוספת.

עבר כשבוע ועדן לא הבאתי את המכונה. גסי
 התקשר לשאל מתי אני מתכנן להביא אותה, ואני
 השבתי לו שכרגע מצב הפרנסה שלי מהקבוצה
 דחוק, ולא בטוח שאוכל למלאות את הבטחתי.
 יומים לאחר מכן חשבתי לעצמי שזוהי טעות
 להפסיד את מצות הצדקה, ואמנם פרנסתי
 קעת דחוקה, אבל מהצדקה זוכים לדברים יותר
 חשובים מפרנסה, והם מתנת החיים והבריאות,
 שהרי 'צדקה תציל ממות', לכן החלטתי שאני
 רוצה לזכות במצוה הזו ושקבוב אשלח לו את
 המכונה שהבטחתי.

למחרת, נסעתי בכביש בחזור מהמסגרות של
 הילדים, אותו יום היו פקקים רבים ומצאתי את
 עצמי שלש וחצי שעות בדרך, בשלב כלשהו
 הרגשתי שאני עומד להרדם, הפעלתי שירים,
 ופתחתי חלונות, אבל העיפיות הכריעה אותי
 ונרדמתי על ההגה, התעוררתי כאשר האוטו נוסע
 במהירות של כששים קמ"ש וגילה על מדרך
 בשולי הכביש, מדרך מאד גבוהה שפגעה
 קשות בכרכ.

נבחתי מאד ולא הצלחתי לחשב מה לעשות,
 האוטו המשיך לדהר והתנגש בכפ צפרדע זקוק
 מפלסטיק, שנשבר כמעט כולו מעצמת ההתנגשות,
 אחר כך הרב התנגש במתנת אוטובוס, ונעצר.
 התחנה קרסה על הרכב וחתכה את גג הרכב
 כמה סנטימטרים מהראש שלי.

הייתי המום ובדקתי מה מצבי, הצלחתי לפתח
 את דלת המכונית, ויצאתי ממנה בריא ושלם ללא
 שום פגע ואפילו ללא שריטה קלה. ישיבתי על
 שפת המדרכה ובכיתי לה' על הנס הגדול שעשה

« המשך המעשה בעמוד ד'

שהיה פדגוגת אברהם אבינו, שהחזיר את דרך אהבת ה' וההודאה לשמו יתברך בכל עת, והקב"ה זכה אותו ונתן לו את הברך היחיד מרות ששמו עובד, שהוא היה אוצר גדול ששוה יותר מכל בניו הקודמים, שהרי ממונו יצא דוד מלכנו וכל שושלת מלכות בית דוד.

ועל ששים בניו הקודמים יש להמליץ את מה שכתבנו: "אם יש איש את כל הון ביתו באהבה בזו יבואו לו", "בוז" הוא מלשון 'בעז', "בבואו לו", כלומר, שלילי מעלתו של עובד שיצא ממונו כל שושלת מלכות בית דוד, היו זרים לכל ששים הבנים שהיה בעז נותן לקב"ה ומגדלם לעבודת ה', כי לעצמת האהבה הגדולה לצרע דוד, חשיבותם של "הון" הששים ואחד בנים (הון בגימטריה ס"א) קטנה וזעירה, [האחד הנוסף לששים הוא עובד בעצמו, שכל מעלתו היא שושלת בית דוד שיצאה ממונו, ובלעדיה גם הערך שלו לא היה כל כך גדול].

בעז מיאר פנים לקב"ה

ואומר שלמה מלכנו: "אחות לנו קטנה", ורמזו בך שבלעז חתנה נערה קטנה שהיא עצימה שפלה וזעירת הפעלות ושמה רות, והיא היתה האוצר הגדול שממונה יצא עובד, שממונו יצא דוד מלכנו.

וכשם שבעז ברח את רות אף על פי שהיתה גיורת המשפלת בעיני בני האדם, כך ברור הדבר מקל והרמז ששכל פעם שהוא היה פוגש את מנוח, הוא היה מברך אותו, ומסתברא מלתא שבאחת הפעמים מנוח גלה לו שהיתה לו קפדה עליו ומתוך כך הבין בעז שאז היתה סבת פטירת בניו, ובכל זאת בעז לא הקפיד על מנוח על שגרום לו לכל הצער הזה.

לאחר מכן, רות חזרה לבית נעמי, ונשעמי שמעה שהיא לקטה באתו יום אצל בעז, אמרה לה: "בתי הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך", ונרמז כאן מנוח אבי שמשון, שעליו אנו קוראים בהפסרת פרשתנו 'נשא', והקשר בין מנוח למולת רות יבאר על פי מה שכתבנו (ל"ב צא) מספרים, שבלעז היו ששים ילדים ועשה להם בהתנתיים מאה ועשרים משתאות, אחד בביתו ואחד בבית המחנה, ולא הזמין את מנוח לאף אחד מהמשתאות הללו, מפני שמנוח היה עקר ולא זכה לילדים, ובעז לא רצה שתתלש דעתו כאשר יראה את בני הרבים בשמחותיהם, לכן לא הזמין אותם להתנתיים, ומנוח הקפיד על כך ומקפדתו נפטרו כל ששים בניו של בעז.

ונראה לבאר, שעל פי האמת, בני בעז לא נפטרו מפני קפדת מנוח, אלא היו צריכים בלאו הכי להפטר, אף הקב"ה נתן לבעז לחשב שמחמת הקפדה של מנוח מתו בניו, והנה לו בכה נסיון משמים לבדק האם הוא מקפיד בתורה על מנוח, שפניכול בגללו הוא שפל את כל בניו, והוא לא הקפיד.

נסיון העקדה של בעז

ובכה עמד בעז בנסיון שהוא קדמת נסיון העקדה של אברהם אבינו, שגם שם מעקרא לא עלה על דעתו של הקב"ה רצון לשחט את יצחק היללה (פניית ד), אלא הורה לאברהם רק להעלותו על גבי המזבח בלבד, אבל הקב"ה נתן לאברהם לסבר שרצונו לשחט את יצחק, בשביל לנסותו ולראות את גדל נאמנותו לה', האם יתרה אחר מדותיו או לא.

וכיון שבעז עמד בנסיון, זכה לנכד כדוד מלכנו

• הרב ג' ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו •

נעשה ונשמע

"הו יראת ה' היא חכמה" מובא בגמרא (שבת לא), 'בלשון וני קודרו לאחת ה', וגש לרמוז פאן מוסר השכל גדול, שהפסוק אומר שיראת ה' והקמת התורה היא אחת, וכמו שעל האדם לשקד על למודו ולהגות בתורה יומם ולילה, כך גם צריך לשקד ולהגות בעניני יראת שמים בעקביות, פי היראה והחכמה הן אחת.

ושנינו באבות (טו): 'כל שיראת קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת, וכל שחכמתו קודמת ליראתו, אין חכמתו מתקיימת', כלומר, שלפני שאדם נגש ללמוד, עליו לבדק את עצמו ביראת שמים, וכתב ר' חיים מולוצ'ין (נפתח שער ד פרק ז), שראוי לאדם לצרע השבוע נפש ולעשות תשובה לפני למומו, וכענין זה כתב גם בעל הג' איש חי'.

פי' אם אין יראה, אין חכמה, אם אדם לא מתנהג ביראת שמים ומגדש שם שמים בהתנהגות נאותה לבן תורה, הרי ש'אין חכמה' - שפירא בכה שלמדו אינו כראוי, שהרי אינו בא מלמודו ליראת שמים, ומאריך 'אם אין חכמה, אין יראה', שאם אדם לא לומד את התורה, הוא לא יוכל להיות ירא שמים באמת, שהרי 'אין בור ירא חטא'.

והתשובה היא בגדר 'נעשה', שהיא הרי מגשה של הליכה בדרך ה', והלמוד הוא בגדר 'נשמע', שמועם בלמודו רצון ה' ואת טעמי דיני התורה המובאים בלמודו, אם נר, כשעושה תשובה קדם ללמודו, מקדים בכה נעשה לנשמע, ואשרי חלקו.

בציר שבכותרת הגליון: רואים

את חתנת אחד מששים בניו של בעז, כאשר מנוח אבי שמשון עומד פגוע בפתח האולם על כך שבעז לא הזמין אותו למשתאות נשואי בניו.

בציר שלפנינו: בעז בא מבית

העלמין ששם קבר את כל ששים בניו ונגש לשאת את רות המואביה. היו בדורו חכמים כדאג, שמוכיחים שרות המואביה אסורה לבוא בקהל (כפי שגבר במרוב החיוב).

מהו הקשר בין מנוח, שעליו אנו קוראים בהפסרת פרשתנו - נשא, לבין מה שבעז נשא את רות המואביה, שאת זה אנו קוראים בחג השבועות?

על כך במאמר: 'מתיקות הפגישה עם ה' ובמאמר: 'מתיקות האוצר של בעז'.

ולכן נעמי מזכירה כאן את הלשון 'מנוח' ומצוה על רות ללכת בעצמה אל בעז, שמפנין שבעיני בני אדם הנה נראה שקל הקשר בין רות לבעז נגרם כביכול על ידי מנוח, שאבד לבעז את כל בניו, שעל פו קעת בעז אמור להנשא שוב, וכן יזכה בבו ששנה יותר מקל ששים בניו שגפסו, לכן נעמי אומרת לרות, "הלא אבקש לך מנוח אשר יטיב לך" והינו שקל מה שארע עם מנוח ובעז, היה 'למען יטיב לך', והכל היה על פי ה', כמו שפבר מציינו מספר פעמים, שדברים גדולים ביותר הגיעו בדרכים משונות, כגון מה שדוד זכה לבנו שלמה ממשה דרפנו, וזקא בדך שהיו לו על כך הרבה בזיונות.

מתנת היום הגורל

ומבאר בדברי תל"ז, שיום למחרת נשיאיהם, בעז נפטר, והינו שבוכות שעמד בפניו שלא נשאה באותו לילה, זכה לחיות יום אחד נוסף, ובאותו יום זכה להפקד בבו שפמנו זכה לכל העתיד הגדול ביותר שהיה מלכות בית דוד ושפמנו יצא משיח צדקנו.

וכשהוא קדש אותה לאשה, הוא עשה זאת בדך של 'קנין חליפין' ואמר: "וגם את רות המואביה אשר מחלו קניתי לי לאשה להקים שם המת על נחלתו", הינו שיחד עם הקנין שקנה את רות, קנה לעצמו גם את כל הבזיונות שקבל על ידי פו שנשאה, שרבים אמרו שאינה ראיה לבא בקהל עקב בואה ממואב שעליהם אמר הפתוב: "לא יבא עמוני

ומואבי בקהל ה'" ולא קבלו את הדעה האמתית, שמואבי אסר הפתוב לבא בקהל ולא מואבית, וכן אמר: "קניתי את כל אשר לאלימלך ואת כל אשר לכליו ומחלו", הינו שהוא הפתוב בזה לגמל חסד עם מחלו אישה של רות לשעבר (ע' תוס' קתובות ז: וז"ח ט"ט), ולהביא לו המשפח בעולם.

כחו של כל מעשה טוב קטן

ואף על פי שלא היה לבעז חיוב לגאל את רות ולשאנה מצד מצות יבום, בכל זאת מבאר ברמב"ן (נפש חיה ח), שהיו נוהגים לשא אשת המת הקרוב אליו ממשפחתו מצד האח או האב, ואפשר לומר שלמדו זאת ממה שבשדה נאמר: "או דוד או בן דוד יגאלנו", שכן גם מצות יבום יכול להתקיים בקרוב משפחתו של המת, אף על פי שהוא רחוק, ודבר זה נרמז בכה שבעז נשא את רות בקנין חליפין של שדה, שבה נרמז שלמדו את המצוה לשאנה מצות "או דוד או בן דוד יגאלנו" שצאמרה בגאלת השדה, שהרי גם האשה נקראת 'קרנע עולם' (סנהדרין ע"ד).

הנזע אליו הוא חזק גדול, שמכל מעשה טוב שאדם עושה, יצאו ממנו תועלת ופרות טובים מאד, ואף על פי שששאדם מקנים מצוות, הוא מלא בכניות, והתפלות שלו מלאות בנגיעות, שמתרות בלבו בננות לשם הנאתו ובשביל כבודו, בכל זאת עלינו ללמד מרות שהם שבא להשתדך בעז בעצמה ולא בדך מכבדת, בכל זאת, מפנין שהיתה לה פנה טובה להנשא לבעז הצדיק, וזכה שמשנשאיו אלו נולד דוד מלכנו וממנו יצא משיח צדקנו שיגאלנו במהרה בימינו, אמן.

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף מאנדל שליט"א ר"ט בישבתנו •

ברכות התורה בבקרו של שבועות

נחלקו הפוסקים לענין ברכות התורה באדם שבינה נעור כל הלילה, והנה מבאר בשו"ע (סי' טו מז ס"ג), שאדם שצוה לעסק בתורה בלילה, אין צריך לברך כל זמן שלא ישן בין היום ללילה, משום שהלילה הולך אחרי היום, ולכאורה משמע מקפ שרק הלילה הולך אחרי היום ולא היום הבא אינו הולך אחרי היום שעבר, ואם כן, בהגיע היום שאחריו, צריך לברך בעמוד השחר, וכן כתבו האלה רבה (סי' טו סק"ט) ובשו"ת האלה לך שלמה (א"ח ס"ו ל) ועוד, וכן גם נוקטים בני ספרד להלכה.

אלא שהפ"ח והמג"א כתבו לדיק להפך, שפנין שהשו"ע כתב 'כל זמן שלא ישן', משמע שחיוב ברכות התורה תלוי בשנה, ואם כן, אף על פי שהגיע היום הבא, אם לא ישן, אינו צריך לברך ברכות התורה. והמשנה ברורה (סי' טו מז ס"ג כח) כתב שפסק ברכות להקל, ואם אפשר, ישמע את ברכות התורה מאדם אחר שישן בלילה ויצא ידי חובה לכ"ו, ובשו"ת מהר"ם שיק (א"ח ס"א א) כתב שאם אי אפשר לו לשמע ברכות התורה מאחר, צריך שיתברך בעצמו.

מתיקות הקשר שלנו עם המלאכים

רכבות המלאכים שלך

וכה הוא בכל אדם, שכל מעשה טוב שהוא עושה, נברא לו מקף מלאך טוב, וכמו שלפני שאדם נושא אשה, אינו יודע האם יהיו לו ילדים, ואם כן יהיו, אינו יודע כמה ילדים יהיו לו, וגאמר שנושא אשה, זוכה ורואה בנים ובני בנים רבים, כה בעולם הזה, אדם לא רואה את המלאכים שנוצרים על ידי מעשיו הטובים, אבל בעולם הבא הוא יראה רבות מלאכים שנבראו לו ויטיבו לו בשליחות מה'.

והמלאך בעצמו אין לו שום כח, אלא ה' מחיה אותו ונותן לו כח ותקף לפי המעשה הטוב שאדם עשה, ולכן ששאדם עושה מעשה טוב קטן, נברא לו מלאך עם כח קטן, ואם הוא עושה מעשה טוב גדול ויש בו נצחיות, נוצר מקף מלאך עם כח גדול ונצחי, ויצירה' (שהמלאך נוצר) היא מלשון גריאה, וגם מלשון 'צירה', שהמלאך הוא שליח ה' לשמור את האדם, והולך לפניו בשליחות ה' להלם את מלחמתו ולהציל אתו בכל מעש' ידיו.

גם קטן הוא טוב

גם מלאך עם כח קטן שאדם בורא במעשיו הטובים, יש בכה מעלה גדולה, כי בכל

מעשה טוב שאדם עושה נעשה בכה נחת רוח גדולה מאד לה' יתברך, והתכם עיניו בראשו, שכל תחלת יום ובכל תחלת חדש או שנה הוא מבקש על כל היום, החדש והשנה הבאים, שנוקף לעשות בהם מעשים טובים שיעשו נחת רוח גדולה ונצחית לה' יתברך.

וכל זמן שאדם נמצא בעולם הזה, יש לו נסיון של מדות נעות לריב עם חבריו, אבל פשהנשמה עולה לשמים, שם כבר אין יצר הרע, ושם בעולם הבא ישנם מלאךדים רבים של נשמות, הרבה יותר ממה שיש בעולם הזה, וכשאדם נפטר, כל הנשמות יוצאות לקראתו לקבל את פניו בשמחה ובעין טובה זה על זה.

עולם שאין בו קנאה

כי בעולם הזה האדם הוא בגדר 'גברא' וטבע האדם שהוא מתקנא בגברא אחר, אבל בשמים האדם הוא כמו 'הפצא' וכמו שאדם לא יקנא בהפצ מרים, ואין לאדם תחרות עם הפצ שלא להקסים שהחפץ בעליו יותר ממנו, כה בשמים כל אחד לא מקנא בתבירו, כי שם האדם מבין שהוא מקבל הרבה תועלת מקל אדם אחר, והעבודת

עצות מתוקות

חז"ל אומרים (בצה"כ), על מי שגזל ואינו יודע ממי גזל, שתמננו לעם בכרי רבים, כי בנדיא תניע מנך טובה גם למי שגנול על ידו (רש"י, שם, וכיוצא בזה נראה לומר באדם שצער בני אדם ואינו יודע את מי צער או שאינו יכול למצוא את מי שצער אותו כדי לפסול, שתמננו שייטיב לרבים ויתנהג עמוהם במדות טובות, שבכך ישפר את מרותו, שהיא תשובת המשקל על מה שנהג שלא כהלכה, וגם שבאשר ייטיב לרבים, תניע מנך טובה גם למי שפגע בו, כי כשהוא יתנהג טוב עם בני אדם, בנדיא גם הם ילמדו ממנו להתנהג כראוי ותניע מנך טובה למי שפגע על ידו.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, רחם עלינו והצילנו מלחלויש דעתו של שום בר ישראל, ועזרנו ברחמיך לתמו את כל מה שצערנו בני אדם והחלשנו את דעתם ולפסיים. וזכנו מעתה להתנהג תמיד במדות טובות ונעימות. באופן שגם אחרים ילמדו מאתנו להתנהג במדות טובות, וכך תניע טובה של התנהגות טובה כלפי כל מי שפגענו בו ואיננו זוכרים שפגענו בו או שאיננו יכולים להשיג אותו, ועל ידי כך לא נבוש ולא נכלם בעולותנו לעולם הבא. כי ידענו וידעו נקיות מפגיעה בבני אדם, אמו סלה.

"אפריו מתוק לחכי"

איזו מדה תגרים לאדם שלא להתאכזב בעולם הזה וגם לא להצטער בעת צאתו מן העולם?

הפתרון לחידה מונח בתוכן גיליון זה. ניתן לשלוח את התשובה לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתקוות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | הודים מפורשת בהר בחקותי: ישראל ביטון, חיפה. אברהם יצחק ליברמן, ביתר עלית.

שלנו היא לראות כף את חברינו כבר גזה העולם ולדעת שיעתידה לצאת לנו תועלת מפל אהד מחברינו וכן לא נתקנא בהם.

ותנסיון הוא שאדם לא רואה מה הוא ריוח מחברה, אבל עליו לזכר שבנדיא יצא לו ממנו תועלת וגם אם הוא לא יתנהג ממנו, אבל יתכן שתתקנה לו תועלת גדולה ממנו ויתכן שבנו או צאצא שלו יתחנן עם הצאצא שלו, ואין לה אדם שאין לו שעה, הינו שמפיל אדם עתידה לצאת לה טובה ועל כן אין לה מה לקנאות בו.

מתיקות החבר הטוב המסתורי שלך

בעולם הזה אפשר לראות בחוש שקל אדם שנוהא לה שלמוך לה משהו או שפגע בכבודך, דוקא ממנו יצא לה תועלת גדולה בעתיד, וה' עושה מראש שיצא לה אדם שחברו הציק לו, בשביל לנסות את האדם לראות האם לא יקעס עליו או שיימשיך לאהב אותו אף על פי כן, ואם הוא עומד בנסיון, ה' מייטיב לו בכלפלים.

וכמו שאמרו חז"ל (גיטין ט:), כל שיש לו קנאה על חברו ודומים, שזוכן עדי עד עושה לו דין. ויעדי עד' זה יכול להיות 'עד ולא עד בכלל' שמונה על גבול סוף, ויכול להיות 'עד ועד בכלל' שמונה על אין סוף ואין גבול, ולפי זה יש לפרש שאדם שעומד בנסיון שיש לו גבול, ה' מייטיב לו בטובה שאין לה גבול.

תפקידים מתחלפים

ופעמים רבות אדם מקבל תפקיד ונדמה לו שהתפקיד הזה הוא ההצלחה הגדולה שלו, ולפתע מיישהו בא ולוקח לו את התפקיד הזה, והדבר מהנה לו נסיון גדול, אבל אם הוא מסתפל על זה בעין של אמונה, הוא שמת, וזוכר ומשיב כף ללב: ה' יתברך נתן לי את התפקיד הזה, ויברצונו נתנו לי ויברצונו נטלו ממני' ואם הוא יתברך לוקח את התפקיד הזה ממנו, בנדיא זה הטוב ביותר עבורי. ואדם שחי עם גמישות פזאת, לא יהיה קשה לו גם בעת צאתו מן העולם, כי אדם שלא רוצה לותר על המקום שלו, יש לו צער וסורים אדירים בעת צאתו מן העולם, כי אינו מתכן לותר על מקומו בעולם הזה, אבל אדם ששקצה במקום ש'ה' ונתן לו, הרי שלצורך אריות ימים ושנים יהיה לו קל וישמח לעזב את מקומו בעולם הזה, ולא יקבל מקום טוב שבעתים יותר, בעולם הבא.

מלאכים עראיים

והזהר תדש (בהתקלה) אומר שגם עם המלאכים ה' נוהג כה, שפעם אחת מלאך מיכאל משמש כמלאך מיכאל הממונה על פעולות טובות, ולמחרת הוא משמש כמלאך גבריאל הממונה על פעולות רעות, ששל פלו מלאך אמר ליעקב אבינו: **למה זה תשאל לשמי?** וכאשר המלאך נלקח למנוח, הוא הוסיף ואמר: **למה זה תשאל לשמי,** והוא מלאך לפי פלאיו למלאך שם כשבע, אלא שמו מתחלף לפי פלאיו רצונו ה'. ויתברך וה' מחליף את תפקידיהם בגלל שזה רצונו ויתברך, ששום גריאה לא תרגיש בעלות על שום תפקיד, אלא כלם ירגישו עראיים וכן ידע וזוכר שרק ה' יתברך הוא הבעל הבית על העולם ועליו.

ולפי זה אפשר לפרש את מה שאנו אומרים בברכת יוצר, שהמלאכים 'נותנים באהבה רשות זה לזה' הינו ששאר מלאך מיכאל מקבל תפקיד של מלאך גבריאל, הוא מקבל מגבריאל רשות לעשות מעשים של גבורה, וכן להפך, שפלאך גבריאל מקבל רשות ממלאך מיכאל לעשות תפקיד של חסד.

גמישות לכבוד ה'

ועל כן אדם צריך להיות גמיש ולפעל בכל עת לפי רצונו ה', וכאשר הוא רוצה שהתפקיד שלו מתחלף, וכגון שבדבר כלל הוא עוסק בפעשי חסד מתוך שמחה ורחבות הדעת, ולפתע הוא נצרך לעשות מעשים של גבורה, כגון שהיה נצרך להזמין אנשי הצלה שיצילו אדם מסכנה ובאותה עת הוא צריך לעמוד איתן להגן על חייו של אותו אדם, וישמח ויעשה את הכל בלב שלם ובנפש הפצה למלאות את רצונו ה' ממנו בכל אופן ש'ה' רוצה בו, יהיה מה שהוא, העקר לעשות נחת רוח לה' יתברך.

הו אמת, שבאשר ילוקחים לאדם את תפקידו, ראוי שישתדל שלא לתפסיד את אותו תפקיד במקומות הראויים להשתדלות זו - כשהדבר לא יגרם מחלוקת ומודות רעות, וכגון שאם לקחו לבני ביתו את העבודה הקשה והטובה שהיתה לה, ראוי שישתדל להשיב עבורה את העבודה הזאת, וזאת עם תפלה לה', שיאמר לו: יתברך: טובה של עולם, נתת לבני ביתי למשך תקופה עבודה טובה, תעזר לי שאם טוב שיהיה להם הלאה את העבודה הזאת, שהיא תחזיר להיות עבורי. וישתדל בגזה, אבל אם הוא רוצה שהדבר לא מוצלח, יאמין בה' שיתן להם עבודה טובה יותר.

וממה נצלנו, שכן, נרדמתי לכשפרים שניות, ובמהלך הנסיעה הרכב נסע במהירות, כי הרגל שלי שהיתה רדומה, לחצה על דושת הגז, וכן תוך כדי נסיעה לכונ המדרכה, הרכב עבר ליד הולך רגל שהיה על המדרכה והוא אפילו אינו יודע כלל ממה הוא נצל.

היו עוד נסים רבים, כמו סלע ענקי שהיה אחרי התחנה, שאם האוטו לא היה נצטרע על ידי התחנה והיה מתנגש בסלע, מי יודע איפה הייתי היום.

המכתב הגיע מאת: שריה חזן, פתח תקוה

אחי, ועל הנס הגדול שהתחנה הזאת שבדרך כלל בשעות האלו היא עמוסה אנשים, קעת היא היתה ריקה.

העוברים ושבים שהיו במקום, היו בטוחים שמדבר ח"ו בפגיעה, וכשראו את המרפא שלי, כן של תורה, פודו אותי ואמרו לי 'דאה איה נס קרה לה אמה אדם מאמת, תודה לה', הם היו נראים אנשים רחוקים מתורה ומציונות, ואני התרגשתי לראות, כמה אמונה יש בכל היודים במכונית שלי ישנה מצלמה, וכשקבלנו את התודות מהתאונה, הודעו לנו לראות מה גדולה היתה הסכנה